

Příloha č. 1: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 3A 41/2015-103 ze dne 21. 2. 2017
http://www.nssoud.cz/files/EVIDENCNI_LIST/2015/3A_41_2015_103_20170316142034_prevedeno.pdf

Příloha č. 2: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5A 220/2014-29 ze dne 22. 2. 2017
http://www.nssoud.cz/files/EVIDENCNI_LIST/2013/5A_192_2013_20170316100917_prevedeno.pdf

Příloha č. 3: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11A 141/2015-63 ze dne 27. 4. 2017
http://www.nssoud.cz/files/EVIDENCNI_LIST/2015/11A_141_2015_63_20170616113229_prevedeno.pdf

Příloha č. 4: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11A 40/2015-77 ze dne 16. 5. 2017 (scan)

Příloha č. 5: Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6AS 326/2016-32 ze dne 21. 6. 2017
http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2016/0326_6As_1600032_20170629162131_prevedeno.pdf

Příloha č. 6: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8A 197/2014-66-72 ze dne 5. 10. 2017
http://www.nssoud.cz/files/EVIDENCNI_LIST/2014/8A_197_2014_66_20171128144724_prevedeno.pdf

Příloha č. 7: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8A 81/2016-45-50 ze dne 26. 10. 2017
http://www.nssoud.cz/files/EVIDENCNI_LIST/2016/8A_81_2016_45_rozsudek_20180110093804_20180110110019_prevedeno.pdf

Příloha č. 8: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5A 220/2014-29 ze dne 22. 11. 2017 (scan)

Příloha č. 9: Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5A 73/2014-48-52 ze dne 28. 11. 2017
http://www.nssoud.cz/files/EVIDENCNI_LIST/2014/5A_73_2014_20171220100410_prevedeno.pdf

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce , zastoupeného JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kořenského 15/1107, proti žalovanému Ministerstvu vnitra České republiky, se sídlem v Praze 7, Nad štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-12730-5/KM-2015

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-12730-5/KM-2015, a rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky ze dne 6. 1. 2015, č. j. PPR-36811-2/ČJ-2014-990140, se z r u š u j í.
- II. Policii České republiky, Policejnímu prezidiu České republiky, se nařizuje, aby žalobci poskytl vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení Policie České republiky v elektronické podobě, ve formě prostorových (geografických) dat, za celé časové období, za které je má povinný subjekt k dispozici, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 2. 2015, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky, ze dne 6. 1. 2015, č. j. PPR-36811-2/ČJ-2014-990140. Tímto rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 12. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a to v části, kterou se žalobce domáhal poskytnutí *vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě, konkrétně v systému GIS, a zaslání těchto vymezení (vektorových vrstev) v podobě strojově čitelných prostorových dat, tedy ve formátu shapefile či Esri Geodatabase (nikoli PDF), za celé období, za které je má policie k dispozici, tedy i již změněné a dnes neplatné vymezené působnosti, které má policie jako elektronická prostorová data.*

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

Žalobce v podané žalobě brojil proti závěru žalovaného, že požadovaná informace je jako databáze podle ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), dílem souborným. Žalobce namítl, že zmíněné informace autorské ochraně nepodléhají, neboť *dílo* není podle ustanovení § 2 odst. 2 autorského zákona duševním výtvozem „*způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu*“. Zmíněné informace ve vektorové podobě vyjadřují územní působnosti policejních služeben, přičemž tato působnost není výtvozem autora, je předem pevně stanovená a domnělý autor pouze opisuje skutečný průběh hranic okrsků.

Žalobce upozornil v podané žalobě rovněž na to, že i pokud by o autorské dílo šlo, pak by bylo z autorské ochrany vyjmuto podle § 3 odst. 1 autorského zákona, jelikož jde o přípravnou úřední dokumentaci a je zde jasný veřejný zájem na vyloučení z ochrany. Tento veřejný zájem spatřuje žalobce ve faktu, že podrobné policejní statistiky jsou tvořeny právě k oblastem působnosti jednotlivých služeben a bez dostupných vektorových rozhraní okrsků nemá veřejnost možnost zmíněné statistiky přesně interpretovat.

Žalobce v podané žalobě rozporoval tvrzení žalovaného, že žalobcem požadovaná data nejsou dílem zaměstnaneckým podle ustanovení § 58 autorského zákona, protože ze služební náplně autora předmětného autorského díla je sice zřejmé, že správa tohoto díla mezi jeho služební povinnosti patří, nikoli však jeho samotné vytvoření. Taktéž ze spisové dokumentace nijak nevyplývá, že by byl autorovi v rámci služebních povinností takový příkaz dán. Naopak, z prohlášení autora ze dne 16. 2. 2015 vyplývá, že příkaz k vypracování tohoto díla mu vydán nebyl a dílo vypracoval nad rámec svých povinností.

Žalobce namítl, že podle napadeného rozhodnutí byl autorem zmíněného souboru informací Ing. (dále jen „V. B.“), který v době vytvoření byl (a dosud je) ve služebním poměru k Policii České republiky. Předmětné informace se vztahují výhradně k Policii České republiky i k pracovní náplni pana V. B., pro její zpracování jmenovaný jistě užil další informace od svého zaměstnavatele i software, pořízený zaměstnavatelem – Policií České republiky. Není pravděpodobné, že by žalobce vlastnil jednu uživatelskou stanici software od společnosti, jejíž cena se pohybuje okolo Kč. Policie podle zjištění žalobce zmíněnou datovou sadu užívá ve svých interních systémech jak k analytické činnosti, tak i jako součást interního geoinformačního systému. Z uvedeného je tedy více než zřejmé, že předmětná datová sada slouží k plnění povinností pana V. B. vůči Policii České republiky jako k jeho zaměstnavateli.

Žalobce dále namítl, že podle napadeného rozhodnutí autor svým prohlášením poskytl veškerá svá majetková práva, s výjimkou práva dílo dále šířit, povinnému subjektu. O tomto převodu práv však neexistuje podle všeho žádný jiný písemný záznam, než prohlášení Ing. V. B. ze dne 16. 2. 2015, které však bylo sepsáno až po té, co žalobce podal odvolání proti zamítavému rozhodnutí povinného subjektu. Žalobce se z tohoto důvodu domnívá, že konstrukce o poskytnutí části majetkových práv je ryze účelová, protože vznikla až v reakci na žádost o informace a jejím cílem je bránit žadateli v přístupu ke zmíněným informacím. Žalobce poukázal na to, že v analogickém případě Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 6A 136/2002 – 35, dovodil, že pokud není obchodní tajemství označeno v době vyřizování původní žádosti o informace, nelze k jeho deklaraci později přihlížet.

Žalobce zároveň uvedl, že pro aplikaci výjimky z práva na informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. je nezbytné, aby poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Přitom napadené rozhodnutí uvádí, že majetková práva k tomuto údajnému dílu vykonává Policie České republiky, s částečnou výhradou práva dílo šířit. Výkonem těchto práv tak nejsou a nemohou být ohrožena žádná práva autora a informaci lze poskytnout například prostřednictvím licence podle § 14a zákona č. 106/1999 Sb.

Závěrem podané žaloby žalobce poukázal na to, že výslovně trvá na požadovaném formátu poskytnutých dat, protože Policií České republiky zveřejňované mapy ve formátu PDF neumožňují další zpracování předmětné informace v geoinformačních systémech. Přitom právě počítačová analýza umožňuje propojení dat o působnosti jednotlivých služeben se statistikami kriminality a následně je možno provádět analýzy fungování a úspěšnosti jednotlivých částí policejní soustavy. Právě větší kontrole své činnosti se snaží policie ve spolupráci s Ministerstvem vnitra zabránit, proto oba subjekty obstruují při poskytování předmětných informací. Žalobce si je jist, že Policie České republiky předmětným datovým formátem a předmětnými daty disponuje, neboť užívá softwarové produkty společnosti, která s těmito formáty pracuje při ukládání a transportu dat.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na obsah spisu a na odůvodnění vydaných rozhodnutí i sdělení, nacházejících se ve spisovém materiálu, v nichž je popsán průběh vyřizování žádosti o informace žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb.

K žalobním námitkám, které se týkají podstaty požadované informace jako autorského díla, žalovaný uvedl, že autorské dílo ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 autorského

zákona nemusí splňovat pojmový znak jedinečnosti, neboť toto ustanovení (v souladu s evropskou úpravou autorského práva) poskytuje ochranu i dílům pouze původním ve smyslu vlastní duševní činnosti autora. Zatímco je vyloučeno, aby vznikla dvě stejná jedinečná díla, u děl původních se tato možnost připouští. Není tedy vyloučeno, aby jiná osoba dospěla ke stejnému uspořádání databáze, pokud by data zpracovávala a přitom se jednalo o dílo podléhající ochraně práva autorského.

Žalovaný poukázal na to, že pro vyluku z autorskoprávní ochrany podle ustanovení § 3 autorského zákona je třeba naplnit dvě podmínky zde uvedené normy. První podmínkou je, že musí existovat veřejný zájem na vyloučení díla z ochrany práva autorského, který žalobce dovozuje z toho, že podrobné policejní statistiky jsou vztaženy k oblastem působnosti jednotlivých služeben a veřejnost je nemá bez vektorového rozhraní okrásků možnost interpretovat. Žalovaný souhlasí s tím, že veřejnost má právo vědět, jak velká kriminalita je k určitému území vázána, avšak k tomuto účelu plně postačuje informace v podobě tematické mapy či statistických dat v tabulkové podobě, přičemž zveřejněné statistické údaje na webových stránkách policie www.policie.cz/statistiky-kriminalita.aspx se vztahují k jednotlivým krajským ředitelstvím Policie České republiky a nikoli k jednotlivým služebnám. Žalovaný proto nespátuje veřejný zájem na vyloučení databáze vektorového rozhraní území působnosti jednotlivých policejních služeben z ochrany práva autorského.

Podle názoru žalovaného předmětné dílo nelze podřadit pod jádro pojmu „přípravná úřední dokumentace“, neboť je třeba jej vykládat z hlediska systematiky § 3 odst. 1 autorského zákona. Pojmové znaky přípravné úřední dokumentace se musí blížit pojmovým znakům předních úředních děl, jako jsou právní předpis, rozhodnutí, opatření obecné povahy, veřejná listina, veřejně přístupný rejstřík a sbírka listin, jakož i úřední návrh úředního díla. Úmyslem zákonodárce bylo vyloučit z autorskoprávní ochrany díla, jejichž obsah je pro adresáty závazný, nebo je jejich obsah nadán veřejnou vírou v jejich pravdivost. Takové pojmové znaky žalovaný u předmětného díla nespátuje.

K žalobní námitce, která se týká tvorby díla autorem za možného použití znalostí jeho zaměstnavatele a s použitím jeho vybavení, žalovaný uvedl, že tato námitka je pro posouzení charakteru autorského díla v daném případě irelevantní. Aby dílo bylo dílem zaměstnaneckým, musí být nejen vytvořeno zaměstnancem či příslušníkem povinného subjektu, což bylo v daném případě splněno, ale současně musí být vytvořeno ke splnění povinností příslušníka, vyplývajících ze služebního vztahu, k čemuž v daném případě evidentně nedošlo, neboť vytvoření předmětného díla nebylo úkolem Ing. V. B. v obecné rovině a ani mu k takové činnosti nebyl dán ze strany zaměstnavatele příkaz. Co se týká převodu v části majetkových autorských práv, žalovaný uvedl, že skutečnost, že dílo je nyní Policí České republiky využíváno k analytické a jiné činnosti, a že dochází k užití díla ve smyslu autorského zákoníku, nemůže znamenat, že se dílo *ex post* stalo dílem zaměstnaneckým a policie k němu vykonává všechna majetková a autorská práva.

Ze spisové dokumentace je zřejmé, že licenční smlouva mezi autorem díla a Policí České republiky nebylo uzavřena jako výhradní a pro prokázání jejího obsahu co do rozsahu postoupených majetkových práv postačuje vyjádření jejich stran.

Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci obchodního tajemství považuje žalovaný za nepřipadný. Poskytl-li by žalovaný předmětnou požadovanou informaci žalobci, zasáhl by do autorského práva třetí osoby, neboť je zcela na vůli autora díla, komu a za jakých podmínek umožní své dílo rozšiřovat. Takovou vůli nemůže povinný subjekt

nahrazovat svými domněnkami, nedisponuje-li právem dílo dále rozšiřovat bez ohledu na deklarovaný účel takového rozšiřování.

Policie České republiky jakožto povinný subjekt informací v požadovaném formátu disponuje, nicméně tuto je oprávněna poskytnout pouze v případě, nevylučují-li to právní předpisy. Podle názoru žalovaného skutkový stav této věci naplňuje podmínky normy uvedené v ustanovení § 11 odst. 2 písm. c/ zákona č. 106/99 Sb., proto bylo na místě žádost žalobce o informaci ze dne 20. 12. 2014 odmítnout.

IV. Replika žalobce

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření správního úřadu repliku, v níž poukázal na to, že žalovaný zcela pomíjí, že zmíněná podrobná data umožňují občanům sledovat a kontrolovat fungování policie. Například propad v objasněnosti na jednom oddělení se v krajském průměru jistě ztratí, ale pro místní obyvatele má taková informace zásadní povahu. Veřejný zájem na zveřejnění předmětných informací o vymezení působnosti služeben je jasně přítomen. Z čestného prohlášení Ing. V. B. vyplývá, že autor díla považoval předmětné dílo za natolik potřebné pro práci svou i dalších útvarů policie, že ho vytvořil i navzdory názoru nadřízeného a zákresy služeben vytvořil ke splnění svých povinností, například pro analytickou činnost, která podle popisu patří do jeho pracovní náplně. Žalobce nepovažuje za přípustné, aby po vlastní ose kontaktoval příslušníka policejního sboru a nabízel mu výměnou jakékoli plnění za analytické podklady, které policie užívá ke své činnosti, svojí žalobu považuje za stále důvodnou a na jejím obsahu i žalobním návrhu trvá.

V. Obsah spisového materiálu

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 20. 12. 2014 požádal žalobce ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí výše uvedených informací. Na tuto žádost reagoval povinný subjekt tím, že žalobci zaslal dne 6. 1. 2015 odpověď na část žádosti, uvedenou pod písmenem a) tedy, od kterého data má povinný subjekt k dispozici vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě, konkrétně v systému GIS. Současně povinný subjekt rozhodnutím ze dne 6. 1. 2015, č. j. PPR-36811-2/ČJ-2014-990140, část žádosti pod písmenem b) odmítl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. na základě ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Odmítnutí částí žádosti pod písm. b) povinný subjekt odůvodnil tím, že požadovaná informace je kartografickým dílem, které je předmětem práva autorského ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 autorského zákona. Dané kartografické dílo je dílem zaměstnaneckým podle ustanovení § 58 autorského zákona, neboť jej autoři vytvořili ke splnění svých povinností vyplývajících ze služebního vztahu k zaměstnavateli. Povinný subjekt zastává názor, že sice vykonává majetková práva k předmětnému kartografickému dílu, avšak nemůže tato práva postoupit třetí osobě, neboť je k tomu třeba souhlasu autora díla, který v této věci dán nebyl.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že požadovaná informace autorským dílem není, protože žalobce nepožaduje hotovou mapu, která by odrážela tvůrčí činnost autora, ale zdrojová data v podobě vektorových linií, které nejsou jedinečným výsledkem tvůrčí duševní činnosti. Žalobce dále namítal, že povinný subjekt ve

svém rozhodnutí, kdo vykonává majetková práva k předmětnému dílu a nesplnil tak povinnost stanovenou ustanovením § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Za další žalobce namítal, že i pokud by požadovaná informace byla autorským dílem, i přesto její poskytnutí nemůže povinný subjekt odmítnout, neboť jejím poskytnutím by nedošlo k *porušení ochrany práv třetích osob*, protože povinný subjekt sám vykonává majetková práva k dílu ve smyslu práva autorského.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím. Odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že odůvodnění napadeného rozhodnutí povinného subjektu obsahuje argumentaci, která je vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiléhavá, ale nemá vliv na správnost výrokové části rozhodnutí. Žalovaný nespátřuje veřejný zájem na vyloučení databáze vektorového rozhraničení působnosti jednotlivých policejních služeben z ochrany práva autorského a má za to, že předmětné dílo nelze podřadit pod jádro pojmu „přípravná úřední dokumentace“ s tím, že ze služební náplně autora a autorského díla je zřejmé, že správa tohoto díla mezi jeho služební povinnosti patří, avšak nikoli již jeho samotné vytvoření. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že byl autorovi v rámci plnění služebních povinností takový příkaz dán, a nejsou proto naplněny podmínky ustanovení § 58 autorského zákona. Nejedná se tudíž o zaměstnanecké dílo, ke kterému by ze zákona povinný subjekt vykonával majetková autorská práva. Právo na rozšiřování svého díla autor omezil svým osobním souhlasem, poskytnutím díla by povinný subjekt překročil majetková práva jemu poskytnuté licence a došlo by tak k zásahu do autorských práv V. B.

VI. Řízení před správními soudy

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2015 podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 8. 2016, č. j. 11A 40/2015 - 34 zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že důvod k omezení práva na informace ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., dán je, neboť požadovaná informace je předmětem práva autorského, konkrétně je databází podle autorského zákona. Dále se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že požadovaná informace není zaměstnaneckým dílem podle autorského zákona, neboť V. B. předmětné dílo vypracoval nad rámec svých služebních povinností.

Na základě kasační stížnosti žalobce rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9As 234/2016 - 28, dostupným stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí NSS na www.nssoud.cz, výše uvedený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že napadený rozsudek není způsobilý věcného přezkumu, jelikož městský soud nevypořádal většinu žalobních bodů a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

VII. Posouzení důvodnosti žalobních námitek soudem

Městský soud v Praze je právním názorem, jenž byl vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odstavec 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), proto se znovu zabýval důvodností podané žaloby a opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků

řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobou napadeným rozhodnutím byla pravomocně odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 12. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. v části, ve které se žalobce domáhal poskytnutí *vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě, konkrétně v systému GIS, a zaslání těchto vymezení (vektorových vrstev) v podobě strojově čitelných prostorových dat, tedy ve formátu shapefile či Geodatabase (nikoli PDF) za celé období, za které je má policie k dispozici, tedy již zmíněné a dnes neplatné vymezení působnosti, které má policie jako elektronická prostorová data.*

Odepření poskytnutí části žalobcem požadovaných informací žalovaný odůvodnil tím, že podle jeho názoru byly naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož platí, že pokud by poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského, povinný subjekt ji neposkytne.

a/ Posouzení, zda požadovaná informace je předmětem práva autorského

Soud nejprve přistoupil k posouzení otázky, zda požadované informace – sada prostorových (geografických) dat je předmětem práva autorského.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 autorského zákona je předmětem práva autorského dílo literární, umělecké a vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí duševní činnosti autora, a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě, včetně podoby elektronické.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že pro závěr o tom, že konkrétní výtvar bylo možno považovat za autorské dílo, musí být kumulativně naplněno vícero pojmových znaků a jedním z těchto znaků je *jedinečnost díla* jako výsledku tvůrčí duševní činnosti. Toto kritérium sada prostorových dat zachycujících územní působnost jednotlivých policejních služeben nespĺňuje. V tomto směru je důvodným poukaz žalobce, že hranice územní působnosti jednotlivých územních odborů a obvodních oddělení Policie ČR jsou, a to, jak poukazuje soud, v textové podobě v jednotlivých interních aktech Policie ČR (viz k této otázce níže), zakotveny. Zpracoval-li tak V. B. územní vymezení do podoby geografických prostorových dat, jakožto dat, jejichž podstatou je přímý nebo nepřímý odkaz na určitou polohu nebo zeměpisnou oblast, nevytvořil dílo jedinečné. Pokud by geografická data vytvářel jiný autor, a to na podkladě totožných interních aktů Policie ČR, musel by tento jiný autor dospět ke shodné sadě geografických dat, stejně jako k nim dospěl v posuzované věci V. B. Předmětná sada prostorových dat z tohoto důvodu není jedinečným výsledkem tvůrčí duševní činnosti, nemůže proto být autorským dílem dle § 2 odst. 1 autorského zákona,

Skutečnost, že požadovaná informace – sada prostorových dat - není autorským dílem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 autorského zákona, však sama o sobě ještě neznamená, že informace vůbec nemůže být chráněna právem autorským.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 autorského zákona databáze, která je způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu autorovým vlastním duševním výtvořem a jejíž součástí jsou

systematicky nebo metodicky uspořádány a jednotlivě zpřístupněny elektronicky či jiným způsobem, je dílem souborným.

Pojem „databáze“ je pak vymezen v ustanovení § 88 autorského zákona jako soubor nezávislých děl, údajů nebo jiných prvků, systematicky nebo metodicky uspořádaných a individuálně přístupných elektronickými nebo jinými prostředky, bez ohledu na formu jejich vyjádření.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2015, č. j. Tdo 298/2015, dostupný na www.nsoud.cz) lze databáze z autorskoprávního hlediska členit do tří skupin:

- a) souborná díla, tedy databáze, které jsou způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora,
- b) databáze, které jsou považovány (a chráněny) jako souborná díla, tedy původní (nejedinečné) databáze, které jsou způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu vlastním duševním výtvorem uspořadatele, a
- c) prosté (netvůrčí, neautorské) databáze, tedy soubory systematicky nebo metodicky uspořádaných prvků nevykazující úroveň duševní uspořadatelské činnosti.

Autorskoprávní ochrana se přitom poskytuje jen databázím uvedeným pod písm. a) a b), nikoliv databázím prostým.

Jak vyplývá z citované právní úpravy, je-li výtvor tvůrčí databází, bude předmětem ochrany podle práva autorského i přesto, že nesplňuje pojmový znak jedinečnosti. Taková databáze tak sice nebude autorským dílem, nicméně bude chráněna *jako* autorské dílo, a to jakožto dílo souborné. V případě takovýchto tvůrčích databází není ani vyloučeno, aby vzniklo vícero shodných výtvorů.

Žalovaný požadovanou informaci označil právě za takovouto tvůrčí databázi a soud se s jeho kvalifikací ztotožňuje. Sada prostorových dat je souborem jednotlivých údajů, zjednodušeně řečeno souřadnic, které jsou systematicky a metodicky uspořádány, a tato jednotlivá data, tj. jednotlivé prvky databáze jsou jednotlivě přístupné elektronicky, a to v příslušných geografických informačních systémech. Tvůrčí duševní činnost spočívala ve způsobu, jakým V. B. data zpracoval, systematicky a metodicky uspořádal.

Skutečnost, že jednotlivá data, tj. jednotlivé prvky tvořící předmětnou databázi autor V. B. získal na základě objektivně existujícího vymezení policejních služeben v jednotlivých interních aktech Policie ČR, a že tyto jednotlivé prvky tvořící databázi samy o osobě nemají autorskoprávní povahu, výše uvedeným závěrům nikterak nebrání. Námitka žalobce, že samotná územní působnost není výtvorem autora, protože je předem pevně stanovená a autor tak pouze opisuje skutečný průběh hranic okrsků, tak v tomto případě není důvodná. Autorský zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/9/ES, o právní ochraně databází, jež transponuje, vychází z pojetí, podle něhož rozhodujícím kritériem pro klasifikaci díla jako díla souborného, je kvalita uspořadatelské činnosti jako takové a nikoliv autorskoprávní povaha prvků, z nichž se dílo skládá. Souborným dílem, a taktéž databází považovanou za dílo souborné, je tudíž i taková databáze, která obsahuje pouze prvky nespĺňující pojmové znaky díla, jako jsou kupř. data. (Srov. recitál 15 zmíněné směrnice

„kritéria pro určení, zda bude databáze chráněna autorským právem, by měla být omezena na skutečnost, že výběr nebo uspořádání obsahu databáze představuje vlastní tvůrčí činnost autora...“).

b/ Výjimka z ochrany podle práva autorského ve veřejném zájmu – úřední dílo

Než mohl soud dospět k definitivnímu závěru, že požadovaná informace je jakožto databáze ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 autorského zákona chráněna jako autorské dílo, musel ještě posoudit, zda není v projednávaném případě dána výjimka z ochrany podle práva autorského ve veřejném zájmu ve smyslu ustanovení § 3 autorského zákona, jak namítal žalobce. Podle tohoto ustanovení se ochrana podle práva autorského nevztahuje na úřední dílo, jímž je právní předpis, rozhodnutí, opatření obecné povahy, veřejná listina, veřejně přístupný rejstřík a sbírka jeho listin, jakož i úřední návrh úředního díla a jiná přípravná úřední dokumentace, včetně úředního překladu takového díla, sněmovní a senátní publikace, pamětní knihy, obecní (obecní kroniky), státní symbol a symbol jednotky územní samosprávy a jiná taková díla, u nichž je veřejný zájem na vyloučení z ochrany.

Žalobce namítal, že požadovaná informace je *přípravnou úřední dokumentací* a je dán jasný veřejný zájem na vyloučení z ochrany. Veřejný zájem žalobce spatřoval ve faktu, že podrobné policejní statistiky jsou vztaženy právě k oblastem působnosti jednotlivých policejních služeben a bez dostupných vektorových rozhraní okrásk tak nemá veřejnost možnost dané statistiky interpretovat.

Soud dospěl k závěru, že podmínky pro vynětí z autorskoprávní ochrany v nyní posuzované věci dány nejsou, neboť požadované informace nejsou úředním dílem. Úředním dílem, pokud jde o vymezení územní působnosti územních odborů a obvodních oddělení Policie ČR, je závazný pokyn policejního prezidenta č. 137/2009, o organizaci Policie ČR, ve znění pozdějších pokynů, a dále jednotlivé dílčí rozkazy krajských ředitelů Policie, kterými se vydávají organizace příslušných krajských ředitelství, a to včetně příloh těchto rozkazů, a dále Pokyny vedoucích jednotlivých územních odborů, včetně jejich příloh (kupř. pro oblast Středočeského kraje je působnost jednotlivých územních odborů Policie vymezena v Příloze č. 1 Rozkazu ředitele Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, kterým se vydává organizace Krajského ředitelství policie Středočeského kraje).

Jinými slovy - úředním dílem je vymezení územní působnosti jednotlivých služeben Policie ČR v textové podobě obsažené v uvedených aktech, vydaných za účelem vymezení této působnosti. Úředním dílem však již nejsou prostorová data, která vznikla využitím a zpracováním obsahu příslušných aktů.

Soud tudíž uzavírá, že požadovaná informace - sada prostorových dat je předmětem ochrany podle práva autorského.

c/ Zaměstnanecké dílo

Soud se následně zabýval otázkou, zda je požadovaná informace zaměstnaneckým dílem ve smyslu ustanovení § 58 autorského zákona.

Podle odst. 1 dotčeného ustanovení autorského zákona je zaměstnaneckým dílem takové dílo, které autor vytvořil ke splnění svých povinností vyplývajících z pracovněprávního či služebního vztahu k zaměstnavateli. Podle téhož ustanovení platí, že

pokud není sjednáno jinak, k zaměstnaneckému dílu vykonává majetková práva, tj. také právo dílo užít spočívající mj. v jeho zpřístupnění veřejnosti, svým jménem a na svůj účet zaměstnavatel. Pro účely poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., by tak skutečnost, že požadovaná informace byla v režimu zaměstnaneckého díla, měla ten důsledek, že - pokud by nebylo o výkonu majetkových práv k dílu sjednáno jinak - by povinný subjekt byl povinen požadovanou informaci poskytnout. Pro případ, že by požadovaná informace zaměstnaneckým dílem nebyla, však nelze dovozovat automatický závěr, že povinný subjekt musí poskytnutí informace odepřít.

Zatímco správní orgán prvního stupně požadované informace výslovně označil za zaměstnanecké dílo, které bylo vytvořeno dvěma příslušníky Policie ČR zařazenými v Policejním prezídiu, a daní příslušníci dílo vytvořili ke splnění svých povinností vyplývajících ze služebního vztahu k zaměstnavateli, odvolací správní orgán konstatoval závěr zcela opačný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí vymezil, že autorem předmětného díla je V. B., který v době vzniku díla sice byl ve služebním poměru k Policii ČR, nicméně podle odvolacího správního orgánu nebyla splněna podmínka stanovená ustanovením § 58 autorského zákona, aby autor dílo vytvořil ke splnění svých povinností vyplývajících ze služebního vztahu k zaměstnavateli, neboť vytvoření předmětného díla nebylo součástí služebních povinností V. B. Odvolací správní orgán si, pokud jde o tento závěr, učinil úsudek na základě dokumentu Popis služební činnosti (služební náplně) V. B., a dále na základě čestného prohlášení V. B. o zpracování dat hranic územní působnosti organizačních článků Policie ČR.

Soud na základě uvedených zjištění přistoupil k posouzení, zda z předložených dokumentů skutečně vyplývá závěr, že požadovaná sada prostorových data je nebo není zaměstnaneckým dílem, případně zda dotčené podklady vůbec umožňují závěr o této otázce učinit.

Pokud jde o prvně jmenovaný podklad – Popis služební činnosti (služební náplň) Ing. V. B. ze dne 18. 1. 2013, žalovaný z něj dovodil, že je z něj „sice zřejmé, že správa tohoto díla mezi jeho služební povinnosti [patří], avšak nikoliv již jeho samotné vytvoření.“ Z tohoto důvodu, se tak dle žalovaného o zaměstnanecké dílo nejedná. Žalovaný však neuvedl, z jakého konkrétního bodu Popisu služební činnosti tento závěr dovozuje. Nicméně soud neshledal, že by z Popisu služební činnosti datovaného ke dni 18. 1. 2013 bylo zřejmé, že mezi služební povinnosti V. B. patří správa sporného a v době vyhotovení Popisu služební činnosti dosud neexistujícího díla. Dále soud poukazuje na to, že podle Popisu je základem služební náplně V. B. *zajišťování odborných činností v problematice geografického informačního systému na celostátní úrovni*, podle bodu 02.01 Popisu V. B. *odpovídá za komplexní plnění úkolů pracoviště geografického informačního systému*, a podle bodu 02.03 *odpovídá za zpracování tvůrčího řešení nejsložitějších problémů při provozování geografického informačního systému*, z čehož by naopak bylo možné usuzovat, že tvorba prostorových dat, jako jsou ta, o něž se jedná v projednávané věci, může být součástí pracovní náplně V. B., případně že odpovídá za přidělování této práce jiným příslušným pracovníkům.

Městský soud tak uzavírá, že dokument Popis služební činnosti sám o sobě neumožňuje učinit závěr, zda zpracování předmětných prostorových dat je součástí plnění pracovních úkolů V. B.

Pokud jde o čestné prohlášení, toto bylo sepsáno a podepsáno V. B. dne 16. 2. 2015, tj. až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jeho obsahem je prohlášení V. B.,

že zpracoval předmětná data sám, nad rámec svých služebních povinností, a že přitom jednal v rozporu s doporučením nadřízeného, který tuto činnost označil za práci, kterou by měla vykonávat jednotlivá krajská ředitelství Policie ČR a která je tak nad rámec činnosti Policejního prezidia ČR. Z obsahu čestného prohlášení tak podle názoru soudu vyplývá, že zpracování předmětných prostorových dat nebylo součástí pracovní náplně V. B., a V. B. tedy sadu prostorových dat nezpracoval ke splnění povinností vyplývajících ze svého služebního poměru, a tudíž se nejedná o zaměstnanecké dílo.

Soud dospěl k závěru, že předmětné čestné prohlášení v projednávaném případě představuje dostatečný podklad pro takový závěr, a to přesto, že čestné prohlášení jakožto (jediný) podklad pro vydání rozhodnutí správního orgánu zpravidla není podkladem dostatečným. Neboť čestné prohlášení nemá vysokou vypovídající hodnotu a zpravidla jej lze využít pouze k osvědčení určité skutečnosti a nikoli k jejímu prokázání. (Srov. k čestnému prohlášení jako podkladu pro vydání rozhodnutí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2As 20/2016 - 29, bod 12). V projednávané věci je však obtížně představitelným jiný důkaz, kterým by bylo možné předmětné skutečnosti prokázat. Navrhoval – li žalobce, aby se soud V. B. na určité otázky dotázal, nelze od takovéto výpovědi V. B. očekávat uvedení jiných skutečností, než jaké V. B. uvedl ve svém čestném prohlášení.

Soud proto čestné prohlášení v projednávaném případě uznal jako dostatečný a relevantní podklad umožňující učinit závěr, že předmětná sada prostorových dat není zaměstnaneckým dílem ve smyslu ustanovení § 58 autorského zákona.

Žalobce dále brojil proti závěru, že předmětná data nejsou zaměstnaneckým dílem poukazem na skutečnost, že V. B. pro zpracování dat musel využít další informace získané od svého zaměstnavatele a nepochybně užil i software pořízený zaměstnavatelem. Soud tyto námítky neshledal důvodnými. Dílo, které je sice vytvořeno zaměstnancem, respektive pracovníkem ve služebním poměru, není nicméně vytvořeno ke splnění jeho pracovních či služebních povinností, není zaměstnaneckým dílem ve smyslu ustanovení § 58 autorského zákona, a to ačkoli by vytvořené dílo tematicky či jinak s pracovní náplní pracovníka přímo souviselo, a ačkoli pracovník k jeho vytvoření použil pracovní prostředky a zázemí svého zaměstnavatele. (Srov. k této otázce též Telec Ivo. Autorský zákon. Komentář. Praha: C. H. Beck, 1997, s. 561).

Na základě výše uvedených důvodů tak soud uzavírá, že sada žalobcem požadovaných dat není zaměstnaneckým dílem a nelze tudíž uvažovat o aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 autorského zákona, podle něhož by zásadně majetková práva k sadě prostorových dat, včetně práva dílo poskytnout veřejnosti, vykonávala zásadně Policie ČR.

d/ Výkon majetkových práv k požadovaným datům

Z čestného prohlášení V. B. nicméně plyne, že V. B. postoupil výkon majetkových práv k sadě prostorových dat Policii ČR na základě smluvní licence, avšak s omezením práva dílo dále šířit bez souhlasu autora. Pokud jde o námítky žalobce vůči charakteru čestného prohlášení jakožto (jediného) podkladu pro prokázání dotčených skutečností, soud odkazuje na argumentaci uvedenou výše.

Žalobce v této souvislosti dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 6A 136/2002 - 35, jenž by dle jeho názoru v projednávané věci měl být

analogicky aplikován. Žalobce konkrétně poukázal na závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož „*pokud není obchodní tajemství označeno v době vyřizování původní žádosti o informace, nelze k jeho deklaraci později přihlížet.*“

O analogické aplikaci tohoto závěru v projednávané věci by bylo možné uvažovat dvojím způsobem. Zaprvé tak, že pokud požadovaná informace nebyla za předmět ochrany podle práva autorského označena již v době vyřizování původní žádosti o informace, nelze k takovému pozdějšímu označení informace již přihlížet. Zadruhé tak, že je-li informace chráněna jako předmět práva autorského, musí být již v době vyřizování původní žádosti o informaci uvedeno, kdo vykonává majetková práva k dílu, k pozdější deklaraci, kdo tímto subjektem je, již nelze přihlížet. Pro nyní posuzovanou věc by to znamenalo, že nebylo-li již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (povinného subjektu) uvedeno, že Policie sice na základě smluvní licence k dílu vykonává majetková práva, nicméně nemá však právo dílo šířit, nelze k pozdějšímu prohlášení o těchto skutečnostech již přihlížet, a dílo je tak třeba poskytnout.

Ve vztahu k závěru že aby bylo možné odmítnout poskytnutí informace z důvodu, že se jedná o obchodní tajemství, musela dotčená informace být příslušným podnikatelem výslovně za obchodní tajemství označena, a pokud takto označena nebyla (nebyl dán takový projev vůle podnikatele), poskytnutí informace nebylo možné odepřít, je třeba poukázat na to, že tento výklad Nejvyššího správního soudu (vedle žalobcem citovaného rozsudku srov. např. dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, sp. zn. 7A 118/2002) vycházel z dikce ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do dne 31. 12. 2005, podle níž platilo, že pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji neposkytne. Ustanovení § 9 odst. 1 však bylo s účinností ode dne 1. 1. 2006 novelizováno zákonem č. 61/2006 Sb. do současné podoby, podle níž platí, že pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Požadavek označení za obchodní tajemství tak již v zákoně obsažen není, v důsledku čehož lze mít za to, že výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu byly překonány a podstatnou okolností pro odepření poskytnutí informace je objektivní existence obchodního tajemství. Žalobcem citovaný závěr, že informace musí být za obchodní tajemství označena v době vyřizování původní žádosti o informace, tak již není možné za současného znění zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k obchodnímu tajemství aplikovat. Tím spíše není možné uvažovat o jeho analogické aplikaci na oblast odepření informací z důvodu autorskoprávní ochrany. Pro odepření poskytnutí informace z důvodu autorskoprávní ochrany je podstatným, že již v době vyřizování žádosti o informace požadovaná informace objektivně naplňovala pojmové znaky předmětu práva autorského podle autorského zákona.

Pokud jde o analogickou aplikaci žalobcem citovaného závěru Nejvyššího správního soudu druhým uvedeným způsobem, je nejprve třeba poukázat na to, že požadavek, aby v případě, že povinný subjekt odmítá poskytnutí informace z důvodu, že je chráněna právem autorským, uvedl, kdo vykonává majetková práva k předmětu ochrany práva autorského, je obsažen přímo v ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud však tento zákonný požadavek není naplněn – osoba vykonávající majetková práva k informaci není uvedena vůbec, případně informace o osobě vykonávající majetková práva je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedena nesprávně nebo nemá oporu v podkladech, z nichž povinný subjekt při rozhodování vycházel, nelze z těchto nedostatků dovozovat, že by bylo nutné rozhodnutí povinného subjektu zrušit, případně, jak dovozuje žalobce, že by byla důsledkem povinnost požadovanou informaci poskytnout, nýbrž takové nedostatky je možné napravit

uvedením subjektu vykonávajícího majetková práva, včetně případného omezení jejich výkonu, v rozhodnutí o odvolání.

Nelze tak přijmout úvahu, že pokud povinný subjekt dospěl k závěru, že majetková práva k požadovaným prostorovým datům vykonává Policie ČR, nemohl odvolací orgán změnit tento závěr na základě získaných podkladů, podle nichž Policii ČR byl sice na základě smluvní licence autorem díla V. B. postoupen výkon majetkových práv, nicméně s omezením práva dílo dále šířit.

e/ Kolize práva na informace a práva autorského

Skutečnost, že příslušník Policie ČR zpracoval dotčená prostorová data, jež jsou, jak je vysvětleno výše, chráněna jako autorské dílo, mimo rámec plnění svých služebních povinností a Policii ČR neposkytl právo dílo dále šířit, nicméně nemůže podle názoru soudu ještě vést k automatickému závěru o důvodnosti odeprání poskytnutí těchto dat žalobci.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na recentní rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 23. 3. 2017, v němž Ústavní soud vymezil hlediska, jež je třeba zvažovat v případě kolize práva na informace (článek 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dále jen „Listina“) a práva na ochranu autorských práv (článek 34 Listiny), o jakou se jedná také v projednávané věci.

Ústavní soud uvedl, že „na jedné straně nelze přijmout výklad, že na základě žádosti o informace (...) mají povinné subjekty vždy a za všech okolností zpřístupnit veškeré materiály bez ohledu na případnou ochranu autorským právem.“

„Na druhé straně ovšem nelze ústavně aprobovat ani opačné krajní řešení a vyloučit z poskytování jakékoli informace, které mohou i jen potenciálně vykazovat určité prvky ochrany autorským právem. Takto formulovaný přístup by mohl významné části působnosti povinných subjektů vyvázat z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ať již na podkladě objektivně dané, ale jen nevýznamné, či dokonce jen účelově dovozované ochrany autorským právem. (...) Ve svém důsledku by tento modus mohl vést až k přenášení určitých činností povinných subjektů na třetí osoby jako na (tvrzené) nositele autorských práv.“

„Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnut zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakořl by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážít i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činností orgánů veřejné moci.“ (...)

„(...) je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností případu) nezbytnost omezení práva na informace ve vztahu k jiným ústavně chráněným hodnotám.“

Z citovaného nálezu Ústavního soudu tak podle názoru městského soudu vyplývá, že skutečnost, že požadovaná informace je předmětem práva autorského neznamena, že ochrana práva autorského je tím automaticky a paušálně upřednostněna před právem na informace. I v případě, že požadovaná informace je předmětem práva autorského, je třeba vycházet

z konkrétních okolností jednotlivého případu, včetně povahy požadované informace, a vážit, zda právo na informace přesto nepřeváží.

Soud uvážil především o povaze požadované informace. Požadovanou informaci je vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení Policie ČR v podobě prostorových (geografických) dat. Jak je již vymezeno výše, samotné textové vymezení působnosti jednotlivých pracovišť a služeben Policie ČR není chráněno autorským právem a na žádost by muselo být poskytnuto. Žalobce nicméně požadoval zpracovaná prostorová data, neboť tato umožňují další zpracovávání v geografickém informačním systému, konkrétně, požadovaná data umožňují analyzovat statistiky kriminality a objasněnost kriminality ve vztahu k jednotlivým policejním služebnám. Je tak zřejmé, že žalobcem požadovaná data jsou takovou informací, která by umožňovala kontrolu orgánů veřejné moci a právě možnost taková kontroly ze strany veřejnosti je hlavním smyslem a cílem právní úpravy poskytování informací.

Dále lze poukázat na to, že v projednávaném případě V. B., služebně zařazený k Policejnímu ředitelství Policie ČR, zpracoval předmětná data mimo rámec své pracovní náplně, v důsledku čehož se stal tím, komu náleží majetková práva k vytvořenému dílu. Nicméně z čestného prohlášení V. B. i z pokynu ..... v něm zachyceného vyplývá, že pokud by data nad rámec svých pracovních úkolů nezpracoval V. B., dotčená data by zpracovali (a byli povinni zpracovat) v již v rámci plnění svých služebních povinností k tomu určení příslušníci Policie ČR, zařazení v rámci jednotlivých Krajských ředitelství Policie ČR. Pokud by tak data nezpracoval ve svém volném čase V. B., nýbrž ti příslušníci Policie ČR, pro něž by zpracování předmětných dat bylo součástí pracovní náplně, zpracovaná data by se stala zaměstnaneckým dílem ve smyslu ustanovení § 58 autorského zákona, v důsledku čehož by k nim v souladu s ustanovením odst. 1 § 58 autorského zákona majetková práva, tj. včetně práva data poskytnout veřejnosti, vykonávala Policie ČR a nebylo by tak možné poskytnutí dat žalobci odepřít.

Povinné subjekty jsou povinny organizovat svou činnost, včetně pracovní činnosti svých zaměstnanců respektive příslušníků tak, aby byly oprávněny nakládat s předměty duševního vlastnictví vytvořenými svými zaměstnanci a příslušníky (srov. bod 17 výše citovaného nálezu Ústavního soudu, podle něhož „*lze poukázat na důvodovou zprávu k novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) [zákona č. 106/1999 Sb.] zavedeno – subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákon, typicky ve vztahu k zaměstnaneckým dílům nebo licenčním ujednáním.*“).

Jinými slovy - nelze aprobovat takový postup povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., kdy by tyto subjekty odpíraly poskytovat žadatelům požadované informace v důsledku toho, že určitou činnost v rámci povinného subjektu vykonával jiný příslušník nebo zaměstnanec, než který ji formálně podle své pracovní náplně vykonat měl, neboť takový postup by umožňoval systematické obcházení zákona č. 106/1999 Sb.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům, tj. vzhledem ke konkrétním okolnostem projednávaného případu, zejména pak povaze požadované informace a způsobu jakým byla dovozena autorskoprávní ochrana požadované informace, dospěl Městský soud v Praze k důležitmu závěru, že v projednávaném případě nejsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které by způsobily, že tato ochrana převáží nad právem na informace.

Z tohoto závěru následně – vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem - vyplývá, že nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí jím požadované informace.

VIII. Závěr a náklady řízení

Městský soud v Praze proto na základě výše uvedených závěrů postupoval v souladu s ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., protože zjistil, že nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti, a zrušil rozhodnutí žalovaného správního orgánu o odvolání a taktéž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – povinného subjektu, o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Současně povinnému subjektu nařídil požadované informace – sadu prostorových dat poskytnout a to ve lhůtě stanovené ve výroku II. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů mu proto přísluší. Náklady řízení přitom sestávají jednak z nákladů, které vznikly v řízení před Městským soudem a dále podle § 110 odst. 3 s. ř. s. též z nákladů vzniklých v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Při rozhodování o nákladech soud dále zohlednil, že žalobce byl zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem pouze v řízení o kasační stížnosti a v řízení před Městským soudem poté, co mu věc byla Nejvyšším správním soudem vrácena.

Náklady řízení před Městským soudem v Praze tak tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby. Žalobcem požadovanou náhradu nákladů za jeden úkon právní služby - soupis písemného podání po vrácení věci městskému soudu, soud žalobci nepřiznal z důvodu, že se nejedná o náklad účelně vynaložený vzhledem k tomu, že dotčené podání je pouze sdělením o právním zastoupení žalobce v navazujícím řízení před Městským soudem a shrnutím námitek již obsažených v žalobě a v kasační stížnosti.

Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000,- Kč a odměna za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení; písemné podání ve věci samé – kasační stížnost, ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“] a dvakrát paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 6.800,- Kč. Zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem DPH, tato částka se tak zvyšuje o 21%, tj. o částku 1.428,- Kč.

Soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 16.228,- Kč. Tuto částku uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě uvedené ve výroku III. tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 16. května 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce, , proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2014, čj. MV-100467-6/KM-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 10. 2014, čj. MV-100467-6/KM-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 18. 8. 2014, čj. KRPA-255134-8/ČJ-2014-0000KR, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, konkrétně o poskytnutí záznamů pořízených městským kamerovým systémem.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný aproboval závěry povinného subjektu, aniž by přihlédl ke všem vzneseným námitkám; nechal bez povšimnutí žalobcovu redukci obsahu žádosti o informace, jakož i jeho reakci na domněnky povinného subjektu „o žárlivém manželovi či pracovníkovi detektivní kanceláře“, které neodpovídají okolnostem případu. Napadené rozhodnutí proto trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Požadovanou

informaci nelze dle žalobce odepřít na podkladě tvrzení povinného subjektu o finanční náročnosti ani tvrzením o nedisponování technickými prostředky, které by umožňovaly rozmazání obrazu, bez toho, aby byla tato tvrzení hodnověrně podložena. Schvalováním takového postupu by bylo možno bez dalšího odepřít jakoukoliv informaci. Uzavřel, že mu žalovaný odepřel právo na spravedlivý proces a že rezignoval na zjištění skutkového stavu věci, čímž porušil základní zásady správního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl soudu, aby podanou žalobu pro opožděnost odmítl, popř. aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v replice setrval na podané žalobě, zopakoval některé žalobní body a doplnil, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podal ve lhůtě stanovené zákonem.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil ve věci ústní jednání konané dne 22. 11. 2017, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádosti o informace ze dne 28. 6. 2014 žalobce žádal povinný subjekt o poskytnutí záznamů pořízených městským kamerovým systémem v lokalitě Praha 6, ul. Bělohorská x Kochanova, v době od dne 27. 6. 2014, 17:15 hodin, do dne 27. 6. 2014, 17:35 hodin, z důvodu úkonů stran Policie České republiky.

Rozhodnutí povinného subjektu ze dne 1. 7. 2014, jímž byla předmětná žádost odmítnuta, žalovaný dne 4. 8. 2014 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2014 povinný subjekt žádost žalobce o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 s odkazem na ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl s tím, že na záznamech jsou zachyceny i jiné osoby (obličeje a postavy občanů) a registrační značky motorových vozidel, přičemž i práva těchto jiných subjektů je třeba chránit. Poskytnutím záznamů by povinný subjekt porušil právo na ochranu osobních údajů u ostatních subjektů na záznamech zachycených; záznamy by si tak pod skrytým účelem mohl vyžádat například žárlivý manžel či pracovník detektivní kanceláře. Povinný subjekt doplnil, že nedisponuje softwarovým vybavením, které by mu umožňovalo rozostřit či jinak upravit záznam tak, aby jeho poskytnutím nedošlo k zásahu do práv jiných osob. Žalobce byl dále upozorněn na skutečnost, že požadovaný záznam může být poskytnut pouze oprávněným orgánům. Závěrem uvedl, že důvodem odmítnutí žádosti nebylo ztížit žalobci přístup k informacím, nýbrž obava z porušení práv a svobod jiných subjektů zachycených na záznamu kamerového systému.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce mimo jiné odkázal na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů a na další literaturu, z nichž má vyplývat, že povinné subjekty provozují kamerové systémy, které dokážou poskytnout plnohodnotnou informaci a disponují prostředky, jak oddělit informace, které poskytnout nelze (tj. rozostřit či rozmazat záznam). Dle žalobce nelze připustit, aby přezkoumatelné odůvodnění mělo oporu ve vykonstruované a nikterak nepodložené domněnce „o žárlivém manželovi či pracovníkovi detektivní kanceláře“, která se netýká projednávaného případu. Odepření informace nelze odůvodnit ani nedostatkem technických prostředků k rozostření konkrétních osob, neboť tato technologie je

dnes dostupná a jednoduchá. Závěrem žalobce na podkladě dosavadního průběhu řízení svou žádost o poskytnutí informace zúžil pouze na „ty informace, které jsou dne 27. 6. 2014, v době od 17:15 hodin do 17:35 hodin, v Praze 6, ul. Bělohorská x Kochanova, zaznamenány úkony proti mé osobě, příslušníky Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, 8. oddělení obecné kriminality, sídlem Praha 6, Pelléova 21, přítomnost hlídky příslušníků PČR dopravního inspektorátu v místě Praha 6, Bělohorská 53, a dále přítomnost hlídky příslušníků PČR parkující služebním vozidlem v křižovatce ul. Bělohorská x Kochanova (řidič sl. vozidla Petr Šmajstrla, ČOZ 308301).“

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí povinného subjektu jako správné potvrdil. Žalovaný se přiklonil k názoru povinného subjektu, že žalobcem požadovaná informace je osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a není ji proto možno poskytnout. Dle žalovaného provedl povinný subjekt správní uvážení a řádně je zdůvodnil, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, proč k omezení práva přistoupil a jaké legitimní důvody jej k tomu vedly.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Na úvod soud k námitce žalovaného poznamenává, že žaloba není opožděná. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Z doručky založené ve správním spise je zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2014. Posledním dnem lhůty k podání žaloby tak bylo úterý 23. 12. 2014. Vzhledem k tomu, že žalobce předal obálku obsahující předmětnou správní žalobu k poštovní přepravě držiteli poštovní licence právě dne 23. 12. 2014 (což vyplývá z razítka na obálce založené v soudním spise), byla lhůta k podání žaloby zachována, a žaloba je proto včasná.

Jádrem sporu bylo posouzení otázky, zda povinný subjekt, resp. žalovaný postupovali v souladu se zákonem, když s poukazem na možný zásah do práv na ochranu osobních údajů jiných subjektů odmítli žádost žalobce o poskytnutí informací – záznamů pořízených městským kamerovým systémem dne 27. 6. 2014 v době od 17:15 do 17:35 hodin v Praze 6 na křižovatce ul. Bělohorská a Kochanova, na nichž byly zaznamenány úkony příslušníků Policie České republiky vůči žalobci.

Soud se v první řadě zaměřil na otázku případné nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to nejen z důvodu, že ji žalobce výslovně namítal, ale zejména proto, že se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu v rámci správního soudnictví.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se přezkoumatelným rozhodnutím rozumí rozhodnutí, které je srozumitelné a v němž je uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73). Uvedené závěry jsou aplikovatelné rovněž na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vydaná ve správním řízení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obdobné náležitosti musí obsahovat též rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace vydané dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se na toto rozhodnutí ustanovení správního řádu aplikují.

Nejvyšší správní soud již mnohokrát judikoval (např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74), že smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit účastníku řízení, z jakého důvodu správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, neboť jen takovým způsobem lze ověřit, zda jsou důvody rozhodnutí v souladu s právními předpisy a zda nejsou založeny na libovůli správního orgánu. Odůvodnění rozhodnutí musí být schopno doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že jedním z nejdůležitějších požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí je jeho přesvědčivost, je správní orgán podle § 68 odst. 3 správního řádu povinen náležitě vypořádat všechny námitky účastníků řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6A 48/92-23, dále platí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ Zdejší soud k tomu doplňuje, že jednou daný obsah napadeného rozhodnutí nemůže zvrátit či doplnit ani obsáhlejší argumentace žalovaného ve vyjádření k podané žalobě.

V nyní projednávaném případě soud shledal, že z obsahu napadeného rozhodnutí není patrné, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce uplatněnými v odvolání ani s jeho žádostí (rovněž obsaženou v odvolání), v níž rozsah požadovaných informací zúžil; žalovaný je totiž zcela pomínul. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pouze neustále opakoval obecná tvrzení o tom, že záznam obsahuje osobní údaje, které nemůže poskytnout, aniž by je hodnotil v návaznosti na odvolací námitky vznesené žalobcem. Ani tvrzení žalovaného o „žárlivém manželu či pracovníku detektivní kanceláře“ nereagují na žádost žalobce, z níž je zřejmé, že žalobce požadoval poskytnutí záznamu, na němž by byla

zachycena konkrétní situace – výhradně jeho osobní interakce s příslušníky Policie České republiky. Žalovaný se tedy argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nezabýval ani se k ní nevyjádřil, ačkoli k tomu byl (jak již soud podrobněji popsal výše) povinen.

Kromě náležitého vypořádání jednotlivých odvolacích námitek měl žalovaný dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí uvést, zda předmětné kamerové záznamy vůbec zachycují situaci, kterou popisoval žalobce, a dále se měl vyjádřit ke skutečnostem, zda jsou na záznamech požadovaných žalobcem zachyceny kromě žalobce a zasahujících policistů i osobní údaje jiných osob (například kolemjdoucí osoby či registrační značky vozidel), a tedy zda vznikla potřeba údaje anonymizovat. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že zájem na poskytnutí informace o veřejné nebo úřední činnosti veřejně činných osob, funkcionářů či zaměstnanců veřejné správy ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů obecně převažuje nad zájmem na ochraně soukromí těchto osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015-46). Zasahující příslušníci Policie České republiky tudíž zásadně nepožívají ochrany vyžadující anonymizaci záznamu o jejich aktivitě.

Na danou situaci lze dále aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 7 As 20/2013-23, s nimiž se zdejší soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi nosiči, na kterých je informace zachycena (tedy zda se jedná o listinu, zvukový či obrazový záznam) a že povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tj. bez chráněných osobních údajů. Dále pak dovodil, že „pokud by však poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, zákon o svobodném přístupu k informacím mu umožňuje, aby od žadatele o poskytnutí informace žádal úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie (§ 17 odst. 1 citovaného zákona). V této souvislosti musí být pořízení kopie vykládáno jako pořízení kopie včetně anonymizace. I v tomto případě musí povinný subjekt dostát podmínkám stanoveným v ust. § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy pokud bude za poskytnutí informace v anonymizované podobě požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady stěžovateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Poskytnutí informace je pak podmíněno zaplacením požadované úhrady. Stěžovatel se tak může rozhodnout, zda informaci za konkrétně vyčíslenou částku opravdu chce či nikoliv.“ Žalovaný nicméně takto nepostupoval a omezil se na obecná tvrzení o zásahu do práv na ochranu osobních údajů třetích osob a na nemožnost anonymizace údajů na záznamech z důvodu nedostatečného softwarového vybavení, což ve světle výše uvedených skutečností neobstojí.

Lze tedy uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje základní požadavky na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu vyplývající ze zákona, jakož i z ustálené judikatury. Tím, že žalovaný zcela opomenul vypořádat uplatněné odvolací námítky žalobce, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Soud se ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, čj. 7 A 38/2001-37, nezabýval meritem věci, neboť za situace, kdy je napadené rozhodnutí rušeno pro podstatné vady řízení podle ustanovení § 76 s. ř. s., by bylo soudcovské hodnocení předčasné, a soud by tak předjímal závěry, které má učinit žalovaný správní orgán.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 téhož zákona soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tedy na žalovaném, aby se v dalším řízení s námitkami žalobce podrobně vypořádal a řádně je vyhodnotil, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 3 000 Kč; tuto částku je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková